

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 6Co/27/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8316203816
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 12. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrej Radomský
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2023:8316203816.2

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Andreja Radomského a členov senátu JUDr. Gabriely Világiovej a JUDr. Karola Krochtu v spore žalobkyne A. B., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom XXX XX C. XX, právne zastúpená advokátom JUDr. Milan Szóllóssy, so sídlom Mlynská 28, 040 01 Košice, proti žalovanej D. C., E.. F. G. H., I. I. J. X, XXX XX K., G.: XX XXX XXX, o náhradu škody z ublíženia na zdraví z titulu sťaženia spoločenského uplatnenia – trovy konania, o odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Humenné č. k. 15C/158/2016-437 zo dňa 21. júna 2023, takto jednodhlasne

rozhodol:

I. Potvrďuje rozsudok vo výroku II.

II. Žalobkyni priznáva proti žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu s tým, že o výške tejto náhrady bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením po právoplatnom skončení veci.

odôvodnenie:

1. Žalobkyňa sa žalobou podanou dňa 25.04.2016 domáhala, aby súd zaviazal žalovanú zaplatiť jej náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia vo výške 29.005,- Eur s úrokom z omeškania 5% ročne z tejto sumy od 13.12.2015 do zaplatenia, náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia vo výške 14.502,50 Eur a náhradu trov konania.

2. Okresný súd Humenné (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom rozhodol tak, že: „I. Žalovaná je povinná zaplatiť žalobkyni sumu vo výške 69,22 Eur titulom úroku z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 6.921,60 Eur odo dňa 31.07.2016 do dňa 11.10.2016, v lehote do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

II. Súd žalobkyni priznáva nárok na náhradu trov konania vrátane trov odvolacieho konania vo vzťahu k žalovanej v rozsahu 100 % z prisúdenej sumy s tým, že o samotnej výške trov bude rozhodnuté po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením súdneho úradníka.“

3. Rozhodnutie právne odôvodnil § 488, § 489, § 420 ods. 1, § 420a ods. 1, 2, § 427, § 444, § 789 ods. 2, § 790, § 799 ods. 2, § 822, § 517 ods. 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník, § 2 ods. 2, § 4 ods. 1, 2, § 5 ods. 1, 2, 5, § 7 ods. 6, § 8 ods. 1, § 10 ods. 1, 4, 5, § 9 ods. 7, 8 zákona č. 437/2004 Z. z. o náhrade za bolesť a o náhrade za sťaženie spoločenského uplatnenia, § 1 ods. 2, § 4 ods. 1, 2, § 11 ods. 6, 7, 8, § 15 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla účinnom ku dňu vzniku poistnej udalosti, § 3 ods. 1, 2 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z. ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka ku dňu uzatvorenia zmluvy, § 144, § 145 ods. 1, 2, § 146, § 255 ods. 1, 2, § 262 ods. 1, 2, § 257 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok.

4. Uznesením Krajského súdu v Prešove, č.k. 3Co/127/2019-319 zo dňa 12.05.2020 odvolací súd zrušil rozsudok súdu prvej inštancie v II. výroku o zamietnutí úroku z omeškania a vo výroku III. o trovách konania zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že v rámci rozhodnutia v zamietavej časti o zaplatenie sumy 9.097,- Eur titulom zvýšenia náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností prijal správny právny záver. Vo vzťahu k tejto časti rozhodnutia uviedol, že vykonaným dokazovaním bolo jednoznačne preukázané, že žalobkyňa nie je ochrnutá ani čiastočne invalidná, nestratila žiadnu intelektuálnu kapacitu a trpí iba čiastočnou stratou samoobsluhy pri špecifických obmedzeniach. Táto strata sebaobsluhy však bola zohľadnená už v samotnom základnom ohodnotení následkov úrazu znalcami. V konaní teda nebolo zistené úplné vyradenie, vylúčenie, znemožnenie, resp. výrazné obmedzenie v prevažnej miere v akejkoľvek oblasti života žalobkyne, pričom v žalobkyňou uvádzaných častiach života nedošlo k výraznému obmedzeniu alebo celkovej strate, tieto skutočnosti boli zohľadnené pri základnom ohodnotení následkov úrazu. Vo vzťahu k zrušenej časti napadnutého rozsudku uviedol, že úlohou súdu prvej inštancie bude určiť sumu predstavujúcu úrok z omeškania tak, aby bola preskúmateľná s tým, že žalobkyňa patrí úrok z omeškania iba zo sumy ustálenej v znaleckom posudku súdom ustanoveným znalcom, pričom úrok z omeškania patrí žalobkyňi za obdobie od 31.07.2016 do 11.10.2016 (3 mesiace a 15 dní) z dôvodu, že prijala od žalovanej plnenie dňa 12.10.2016 a opätovne rozhodnúť o nároku na náhradu trov konania i odvolacieho konania v rozhodnutí vo veci samej. Proti rozsudku odvolacieho súdu bolo podané dovolanie v jeho potvrdzujúcej časti o ktorom rozhodol Najvyšší súd SR uznesením č.k. 6Cdo/226/20220-397 zo dňa 28.02.2023 tak, že dovolanie žalobkyne odmietol a nepriznal jej náhradu trov dovolacieho konania.

5. V zmysle pokynu odvolacieho súdu vykonal súd prvej inštancie opätovne dokazovanie a zistil, že dňa 16.06.2013 bola žalobkyňa účastníčkou dopravnej nehody, ktorá sa stala tak, že osobné motorové vozidlo smerom von z centra mesta A. pred rodinným domom zastavilo pri pravom okraji cesty a keďže sa vodič plne nevenoval vedeniu vozidla a nesledoval situáciu v cestnej premávke, chcel odbočiť vľavo do dvora rodinného domu na miesto ležiace mimo cesty a keď sa s vozidlom pohol a začal vykonávať úkon odbočenia vľavo pri vychádzaní od pravého okraja cesty, už bol v pravom jazdnom pruhu predchádzaný motocyklom, ktorý viedol manžel žalobkyne a prednou ľavou časťou vozidla narazil v ľavom jazdnom pruhu do prednej pravej časti motocykla, kde sa motocykel prevrátil na bok a žalobkyňa utrpela zranenia, a to zlomeninu bázy G. A. s posunom, zlomeninu K. I. L. J. C. M. N. ako aj ďalšie poranenia s dobou liečenia v trvaní X až X týždňov. Z lekárskeho posudku o bolestnom a sťaženi spoločenského uplatnenia zo dňa 21.07.2015 vypracovanom A. O. I., A., posudzujúcim lekárom pre odbor P. Q. E. A. O. K., A., primárom v oddelení úrazovej chirurgie vyplýva, že príčinou poškodenia na zdraví bola dopravná nehoda, začiatok liečenia bol od 16.06.2013, z toho v ústavnej zdravotnej starostlivosti do XX.XX.XXXX (v posudku uvedená hospitalizácia zrejme s nesprávnym dátumom od XX.XX.XXXX R. XX.XX.XXXX). Týmto lekárskeho posudkom boli ohodnotené položky z prílohy číslo 1 časť II a IV. Lekársky posudok ustálil celkový počet na XXXX bodov, pričom posudzujúci lekári zdravotný stav žalobkyne ustálili ku dňu 02.09.2014. Zo zdôvodnenia k hodnoteniu vyplýva, že položky boli zvýšené vzhľadom k veku a možnosti uplatniť sa v spoločnosti a v živote. Žalobkyňa si listom zo dňa 18.08.2015 uplatnila u žalovanej nárok na náhradu škody z ublíženia na zdraví z titulu sťaženia spoločenského uplatnenia v zmysle lekárskeho posudku zo dňa 21.07.2015 vo výške 30.202,- Eur. Týmto listom si uplatnil u žalovaného nárok na náhradu škody z ublíženia na zdraví z titulu sťaženia spoločenského uplatnenia aj manžel žalobkyne. Podľa predloženej doručky žalovaná si tento list prevzala dňa 20.08.2015. Výzvou na doloženie dokladov vo veci poškodenej žalobkyne - SSU zo dňa 31.08.2015 žalovaná požiadala žalobkyňu v snahe o urýchlenie likvidácie škodovej udalosti o zaslanie komplexnej zdravotnej dokumentácie po roku od nehody, ktorá súvisí so sťažením spoločenského uplatnenia. Žalovaná v tomto liste uviedla, že bez týchto dokladov nie je možné ukončiť likvidáciu škodovej udalosti. Žalovaná listom zo dňa 07.12.2015 zaslala právnenému zástupcovi žalobkyne písomné vysvetlenie k uplatnenému nároku, z ktorého vyplýva, že nemôže poskytnúť poisťné plnenie, nakoľko nebol preukázaný nárok alebo rozsah poisťného plnenia na náhradu škody. K likvidácii poisťnej udalosti je potrebné doložiť kópiu zdravotnej dokumentácie po roku od nehody, ktorá súvisí so sťažením spoločenského uplatnenia. Z toho dôvodu bola žalobkyňa požadovaná o bezodkladné doručenie týchto dokladov na adresu žalovanej, po ktorom doručení bude škoda zlikvidovaná v zákonom stanovenej lehote. Z písomného vyjadrenia žalovanej zo dňa 20.06.2016 vyplynulo, že kompletná zdravotná dokumentácia bola žalovanej podložená dňa 15.04.2016. Žalovaná listom zo dňa 20.05.2016 oznámila, že vo veci uplatneného nároku SSU prebiehajú odborné konzultácie so znaleckou organizáciou, ktorá bude žalobkyňu v prípade nutnosti kontaktovať. Po skončení prešetrovania potrebného na zistenie rozsahu povinnosti poskytnúť poisťné

plnenie žalobkyňa bude v zákonom stanovenej lehote informovaná o ďalších krokoch likvidácie. Zo záverov odborného vyjadrenia č. XXX/XXXX S. R. XX.XX.XXXX vypracovaného znaleckou organizáciou T., Inštitútu forenzných medicínskych expertíz s. r. o., vo veci posúdenia návrhu bodového hodnotenia poškodenej žalobkyne vyplynulo, že návrh bodového ohodnotenia sťaženia spoločenského uplatnenia vyčísleného v lekárskom posudku A. O. I., A. považujú za nepreukázaný v plnom rozsahu a sama stanovila celkovú výšku návrhu bodového ohodnotenia sťaženia spoločenského uplatnenia na XXXX bodov. Z výpisu z účtu žalovanej vyplynulo, že žalovaná plnila žalobkyni sumu 18.194,- Eur dňa 12.10.2016.

6. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že po čiastočných späťvzatiach žaloby celkovo vo výške 34.410,50 Eur, s ktorými žalovaná vyjadrila súhlas konanie v tejto časti zastavil a predmetom konania zostala suma 9.097,- Eur, ktorú zamietol ako nedôvodnú, čo bolo potvrdené aj dovolacím súdom. Predmetom konania tak zostáva zaplatenie sumy 757,67 Eur, ktorú si žalobkyňa uplatnila ako úrok z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 18.194,- Eur za obdobie od 13.12.2015 do 12.10.2016, preto s poukazom na záväznosť právneho názoru odvolacieho súdu opätovne preskúmal tento uplatnený nárok žalobkyne v zmysle povinnosti uloženej odvolacím súdom. V danom prípade podľa názoru súdu prvej inštancie bolo povinnosťou žalovanej v lehote do troch mesiacov od doručenia uplatnenia nároku na sťaženie spoločenského uplatnenia poskytnúť písomné vysvetlenie k tým uplatneným nárokom na náhradu škody, v ktorých nebol v ustanovenej lehote pre žalovanú preukázaný rozsah povinnosti poisťovateľa poskytnúť poistné plnenie. Žalobkyňa nepreukázala, že by žalovanej doručila takéto písomné vysvetlenie včas. Zároveň bolo v danom prípade preukázané, že žalovaná už dňa 31.08.2015 vyzývala žalobkyňu na predloženie zdravotnej dokumentácie po roku od nehody s upozornením, že bez tejto dokumentácie nie je možné skončiť prešetrenie poistnej udalosti. Pokiaľ sa žalovaná nestotožnila s lekárskej posudkom o výške bodového ohodnotenia, dostala sa do omeškania, keďže jej žalobkyňa - poškodená nijako nebránila preveriť si správnosť tohto bodového ohodnotenia, čo pre daný prípad platí, tak ako to skonštatoval aj odvolací súd. Zdravotná dokumentácia žalobkyne bola žalovanej doručená následne až dňa 15.04.2016 po opakovaných výzvach žalovanej. Ak žalobkyňa za jediný relevantný doklad na preukázanie svojho nároku považuje len lekárskej posudok, bol toho názoru, že žalovaná ako poisťiteľ okrem predloženého lekárskej posudku je oprávnená vyžiadať si aj iné potrebné doklady. Žalobkyňa si teda v predmetnom konaní uplatnila svoj nárok na súde predtým, ako žalovaná ukončila vyšetrenie potrebné na zistenie rozsahu svojej povinnosti plniť a následne už počas súdneho konania žalovaná žalobkyni skutočne aj plnila, avšak nie v rozsahu nároku, ktorý si žalobkyňa uplatnila v konaní pred súdom. Mal za preukázané, že žalovaná nemohla skončiť prešetrenie poistnej udalosti z dôvodu pasivity na strane žalobkyne, ktorá na žiadosti žalovanej (zo dňa 31.08.2015 a zo dňa 07.12.2015) reagovala až dňa 15.04.2016, kedy doručila žalovanej požadovanú zdravotnú dokumentáciu. Následne žalovanej nič nebránilo došetriť poistnú udalosť a výsledok tohto šetrenia oznámiť žalobkyni. V danom prípade podľa názoru súdu prvej inštancie bolo povinnosťou žalovanej v lehote do troch mesiacov odo dňa 15.04.2016, teda do 15.07.2016 skončiť prešetrovanie poistnej udalosti a následne plniť poistné plnenie žalobkyni, teda do 30.07.2016, čo však žalovaná nedodržala, a teda sa dostala do omeškania odo dňa 31.07.2016. Následne dňa 11.10.2016 žalovaná odoslala žalobkyni platbu poistného plnenia, ktorú žalobkyňa prijala dňa 12.10.2016. Z týchto uvedených dôvodov preto dospel k záveru, že žalobkyni nárok na úrok omeškania vznikol, a teda žalobkyni patria aj úroky z omeškania vo výške 5% ročne za obdobie od 31.7.2016 do 11.10.2016, teda 73 dní omeškania. S ohľadom na uvedené preto žalobkyni priznal sumu vo výške 69,22 Eur titulom úroku z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 6.921,60 Eur za obdobie od 31.07.2016 do 11.10.2016 tak, ako je uvedené vo výrokovkej časti rozsudku.

7. O trovách konania rozhodol tak, že s použitím Základných princípov čl. 4 Civilného sporového poriadku aplikoval na rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania princíp racionálneho zákonodarcu a o náhrade trov konania žalobcu rozhodol podľa fiktívnej normy, ktorú by zvolil, ak by bol sám zákonodarcom. Z uvedeného dôvodu rozhodol tak, že žalobkyňa má nárok na náhradu trov konania voči žalovanej v rozsahu 100% z prisúdenej sumy, vrátane trov odvolacieho konania, s tým, že o samotnej výške trov bude rozhodnuté po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením súdneho úradníka.

8. Žalovaná navrhla, aby súd zohľadnil uhradenie vyššej sumy žalobkyni z titulu sťaženia spoločenského uplatnenia, ako bola v súdnom konaní preukázaná a posúdil to ako dôvod hodný osobitného zreteľa a žalobkyni nárok na náhradu trov konania nepriznal. Súdom prvej inštancie sa však s týmto návrhom nestotožnil, pretože samotné uhradenie sumy vyššej než bola v konaní preukázaná nepovažoval za

dôvod hodný osobitného zreteľa tak, ako to predpokladá ustanovenie § 257 Civilného sporového poriadku.

9. Proti rozsudku podala v zákonnej lehote odvolanie žalovaná, a to proti výroku II. Odvolanie právne odôvodnila § 365 ods. 1 písm. d), e), f), h) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“). Mala za to, že v tomto prípade existujú výnimočné dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré by nebolo spravodlivé a ani morálne priznať žalobkyni nárok na plnú náhradu trov konania, keďže jej uhradila viac, ako bolo v súdnom konaní preukázané a táto suma plne pokryje trovy, ktoré jej v konaní vznikli. V tejto súvislosti poukázala aj na viaceré rozhodnutia Najvyššieho súdu SR a tiež na rozhodnutie Ústavného súdu SR. Vzhľadom na uvedené má za to, že priznanie náhrady trov konania žalobkyni je nespravodlivé a odporuje dobrým mravom. Opätovne poznamenala, že pri rozhodovaní o aplikácii § 257 CSP je potrebné prihliadať okrem iného aj na majetkové pomery strán sporu, ktorá má byť zaviazaná na náhradu trov konania, ale aj na to, či nedôjde k zhoršeniu majetkovej situácie strany sporu, ktorej mala byť priznaná náhrada trov konania. Mala za to, že uhradenie tak vysokej sumy (11.272,- Eur) nad rámec preukázanej sumy zakladá okolnosti hodné osobitného zreteľa a výnimočnosť tohto prípadu. Z uvedeného dôvodu mala za to, že súd nedostatočne odôvodnil svoje rozhodnutie, čo zakladá inú vadu konania a zároveň písomné odôvodnenie rozsudku neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu. Takéto rozhodnutie považuje za arbitrárne, nespĺňa kvalitatívne požiadavky v zmysle § 220 ods. 2 CSP a zároveň je v rozpore so základným právom na súdnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy SR. Navrhla, aby odvolací súd rozsudok v napadnutom výroku zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie alebo napadnutý výrok zmenil a vo veci rozhodol tak, že žalobkyni nárok na náhradu trov konania neprizná.

10. Žalobkyňa sa k podanému odvolaniu vyjadrila tak, že dôvody na ktoré poukazuje žalovaný sú plne účelové, keďže plnil nie podľa laického uváženia, ale na základe odborného posúdenia. Poukázala na to, že v príčinnej súvislosti s dopravnou nehodou ako mladá osoba utrpela úraz s trvalými následkami bez akejkoľvek spoluúčasti, tieto pretrvávajú a znemožňujú jej žiť plnohodnotným životom, čo sa nedá finančne odškodniť. Aj z uvedeného dôvodu nie je žalovaným poskytnuté plnenie vo výške 11.272,- Eur dôvodom pre posúdenie trov konania podľa § 257 CSP. Súd prvej inštancie sa nestotožnil s tvrdením žalovanej a toto aj náležite odôvodnil. Ďalej poukázala na to, že žalovaná účelovo neguje jej právo na trovy konania tým, že obchádza skutočnosť, že vznik žaloby zavinila. Poukázala na svoj postup, ako aj na závery vyplývajúce z rozsudku Krajského súdu v Prešove v konaní sp. zn. 17Co/21/2020 zo dňa 15.04.2021 z ktorých je zrejmé, že konala zákonným spôsobom, čo žalovaná nerešpektovala a plnenie odkladala. V tejto súvislosti poukázala na § 1 ods. 2 zákona č. 381/2001 Z. z., ktorý aplikáciu § 517 Občianskeho zákonníka nevylučuje. Porušenie povinností žalovanou vyplývajúcim z citovaných zákonov bolo dôvodom podania žaloby a vznik práva na trovy konania. Takéto konanie žalovanej tak zakladá jej právo na trovy konania toto právo nie právom odporujúcom dobrým mravom. V súvislosti s uvedenými skutočnosťami poukázala na nález Ústavného súdu SR, sp. zn. II. ÚS 225/2020 zo dňa 27.08.2020.

11. Žalovaná sa k podanému vyjadreniu nevyjadrila.

12. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (ustanovenie § 34 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ustanovenia § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (ustanovenie § 385 CSP a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie žalovanej nie je dôvodné.

13. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

14. Z obsahu odvolania vyplýva, že žalovaná namieta porušenie práva na spravodlivý proces, nesprávne skutkové zistenia a nesprávne právne posúdenie (§ 365 ods. 1 písm. b), h) CSP).

15. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným porušením práva na spravodlivý proces, nesprávnym skutkovým zistením a nesprávnym právnym posúdením, teda, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II. ÚS 78/05).

16. Zmyslom a účelom náhrady trov konania je poskytnúť úspešnej strane konania ktorej to priznáva zákon, náhradu tých trov konania, ktoré vo vecnej a časovej súvislosti s konaním musela alebo bude musieť nepochybné zaplatiť, pričom by ich nemusela zaplatiť, ak by tu nebolo konanie pred všeobecným súdom.

17. Rozhodovanie o trovách súdneho konania je integrálnou súčasťou súdneho konania ako celku a je samo o sebe spôsobilé zasiahnuť do práva strany podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práva základných slobôd, ako to dôvodil aj Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) v rozhodnutí zo dňa 06.02.1954 vo veci Beer proti Rakúsku, resp. v rozhodnutí zo dňa 07.10.2004 vo veci Bauman proti Rakúsku (č. 30428/96, resp. 76809/01).

18. Úspech vo veci sa zisťuje porovnaním žalobnej žiadosti (petitu) a výroku rozhodnutia, ktorým sa vo veci rozhodlo. O plný úspech žalobcov vo veci ide vtedy, ak sa výrok meritórneho rozhodnutia zhoduje so žalobným petitom, t.j. ak sa ich žalobe vyhovel v plnom rozsahu. Strana, ktorá mala plný úspech vo veci, má nárok na náhradu všetkých účelne vynaložených trov proti strane, ktorá vo veci úspech nemala. V sporových konaniach sa ohľadom náhrady trov konania uplatňuje tzv. zásada úspechu, t.j. strane, ktorá mala vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov proti neúspešnej strane.

19. Vo vzťahu k aplikácii ust. § 257 CSP, odvolací súd uvádza, že toto ustanovenie predstavuje výnimku pri rozhodovaní o trovách konania. Účelom tohto ustanovenia je umožniť súdu zmierniť dôsledky právnych noriem upravujúcich náhradu trov konania zavedením moderačného absolučného práva. Je výrazom skutočnosti, že tam, kde zákon nemôže byť natoľko kauzistický, aby postihol celú rozmanitosť života, právo sa dotvára sudcovským výkladom v medziach ustanovených všeobecnými podmienkami uvedenými v zákone, za splnenia ktorých môže dôjsť rozhodnutím súdu k inému záveru o náhrade trov konania, než by plynuli z použitia všeobecných zásad náhrady trov konania. Civilný sporový poriadok vyžaduje pre realizáciu tohto sudcovského moderačného práva, aby v danom prípade išlo o výnimočné okolnosti a dôvody hodné osobitného zreteľa.

20. Zo slovného znenia vyššie uvedeného zákonného ustanovenia vyplýva, že ide o ustanovenie výnimočné, ktoré má súdu umožniť, aby pri rozhodovaní o náhrade trov konania mohol prihliadnuť k zvláštnostiam jednotlivých konkrétnych prípadov a má slúžiť k odstráneniu neprimeranej tvrdosti. Úvaha súdu, že ide o výnimočný prípad a či sú dané dôvody hodné osobitného zreteľa, musí vychádzať z posúdenia všetkých okolností konkrétnej veci. Ustanovenie § 257 CSP preto nemožno vykladať tak, že možno kedykoľvek bez ohľadu na základné zásady rozhodovania o náhrade trov konania nepriznať náhradu trov úspešnej strane konania; vždy musí ísť o celkom výnimočný prípad, ktorý musí byť v rozhodnutí aj náležite odôvodnený. Pri skúmaní existencie podmienok hodných osobitného zreteľa je potrebné prihliadať v prvom rade k majetkovým, sociálnym, osobným a ďalším pomerom všetkých strán konania a je potrebné vziať do úvahy nielen pomery toho, kto by mal trovy konania zaplatiť, ale je nutné zohľadniť aj dopad takéhoto rozhodnutia najmä na majetkové pomery oprávneného účastníka. Významnými z hľadiska aplikácie § 257 CSP sú tiež okolnosti, ktoré viedli k uplatneniu nároku (práva) na súde, postoj strán v priebehu konania a pod.

21. Zákon explicitne nevypočítava, ktoré okolnosti sú relevantné do takej miery, že môžu predstavovať dôvod na nepriznanie náhrady trov konania. Judikatúra považuje za nepostačujúci na aplikáciu § 257 CSP len všeobecný záver hodnotiaci dopad rozhodnutia o určitom druhu nároku (porov. R 34/1982, R 23/1989).

22. V predmetnom prípade odvolací súd preskúmal postup a prijaté závery súdu prvej inštancie s ohľadom na námietky sporových strán v odvolacom konaní, pričom dospel k záveru, že súd prvej inštancie v predmetnom prípade správne zohľadnil všetky okolnosti a skutočnosti rozhodné pre správne

rozhodnutie o trovách konania, keď nevzhliadol žiaden dôvod hodný osobitného zreteľa pre postup podľa § 257 CSP a rozhodol podľa zásady úspechu. Žalovaná v podanom odvolaní opätovne poukazovala na to, že jediným dôvodom hodným osobitného zreteľa pre nepriznanie trov konania inak úspešnej žalobkyni spočíva v úhrade vyššej sumy z titulu sťaženia spoločenského uplatnenia, ako vyplývala zo znaleckého posudku vyhotoveného v predmetnom konaní. Rovnako ako súd prvej inštancie, ani odvolací súd sa na tomto mieste nestotožnil s tým, aby táto skutočnosť zakladala existenciu dôvodu hodného osobitného zreteľa, pretože ako vyplýva z obsahu napadnutého rozsudku, z vykonaného dokazovania a napokon aj zo samotného priebehu konania na súde prvej inštancie, výška náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia bola síce stanovená znaleckým posudkom č. X/XXXX S. R. XX.XX.XXXX, ale zo strany žalobkyni bola následne rozporovaná, pričom v priebehu prvoinštančného konania nebola nikdy súdom ustálená, keďže došlo k čiastočnému späťvzatiu žaloby zo strany žalobkyni a predmetom konania tak ostal iba nárok žalobkyni na zaplatenie úroku z omeškania za obdobie od 13.12.2015 do 12.10.2016. Výška náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia tak v predmetnom konaní bola len predbežne ustanovená znalcom, ale nebola nikdy v rámci procesu dokazovania ustálená súdom. Predmetný dôkazný prostriedok neprešiel procesom kontradiktórneho prieskumu zo strany súdu a ani samotných sporových strán. Nemožno tak verifikovať tvrdenia žalovanej o tom, že z jej strany bola vyplatená vyššia suma, ako by bola priznaná vypracovaným znaleckým posudkom, čo by v konečnom dôsledku zakladalo dôvod hodný osobitného zreteľa pre aplikovanie § 257 CSP. V posudzovanom prípade by vypracovaný znalecký posudok mal potenciál zakladať dôvod hodný osobitného zreteľa iba v prípade, ak by prešiel ako dôkazný prostriedok komplexným ustaľovacím procesom kontradiktórneho prieskumu, čo však nenastalo z dôvodu dobrovoľného uhradenia sumy 11.272,- Eur. Uvedenú úhradu však z vyššie uvedených dôvodov nemožno hodnotiť ako uhradenie finančných prostriedkov nad rámec preukázanej sumy, keďže v konaní pred súdom prvej inštancie táto suma nebola ustálená (preukázaná), ale na základe prvotného znaleckého posudku bol iba započatý jej úvodný proces preukazovania (predbežne stanovená znalcom), ktorý nebol ukončený z dôvodu úrady istiny zo strany žalovanej.

23. K námietke žalovanej o nepreskúmateľnosti napadnutého rozsudku vo vzťahu k odôvodneniu o trovách konania odvolací súd uvádza, že túto námietku vyhodnotil ako nedôvodnú, pretože sa súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia dostatočne zaoberal otázkou trov konania, najmä komplexne a vyčerpávajúco odôvodnil na základe akých skutočností nebolo možné na predmetný prípad aplikovať ust. § 257 CSP. Z uvedeného dôvodu tak nemohlo dôjsť ani k porušeniu práva žalovanej na spravodlivý proces.

24. Vzhľadom na vyššie uvedené preto odvolací súd v súlade s § 387 ods. 1 a 2 CSP potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku II. ako vecne správny.

25. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1 CSP a § 255 ods. 1 CSP, tak že úspešnej žalobkyni v odvolacom konaní priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti neúspešnej žalovanej v plnom rozsahu. O výške priznanej náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením vydaným súdnym úradníkom po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí (§ 262 ods. 2 CSP). Odvolací súd nezistil žiadne dôvody hodné osobitného zreteľa na postup podľa § 257 CSP.

26. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).